

[Thestrup.]

ved gennem finanspolitiske foranstaltninger eller kreditbegrænsning at afsvække den samlede efterspørgsel til forbrug og investering, kan resultatet blive betydelig arbejdsløshed på andre områder. Jo større bevægeligheden på arbejdsmarkedet er, desto mere er man i stand til at nærme sig fuld beskæftigelse uden samtidig akut mangel på arbejdskraft på visse områder og deraf følgende tendens til inflation.“

Senere hedder det:

„Gennem en længere periode — i hvert fald af den forløbne del af indeværende århundrede — har der på den ene side været en stort set stadig vækst i behovet for bevægelighed på arbejdsmarkedet, medens på den anden side de bevægelighedshæmmende faktorer alt i alt har vundet forøget styrke.“

På denne baggrund er en artikel af professor Jørgen Pedersen i Arbejdsgiveren for den 15. november i år af betydelig interesse. Professoren hævder heri, at der ikke i øjeblikket foreligger anledning til at bremse presset på arbejdsmarkedet på anden måde end ved at søge fremmet større mobilitet. Han mener tillige at kunne sige, at der her i landet findes en uudnyttet reserve af arbejdskraft. Efter dette er det ikke en bremsning af aktiviteten i samfundet gennem en aktivitets-hæmmende politik, der kan løse vanskelighederne, men alene at finde frem til en større bevægelighed, og med den større bevægelighed kan vi uden skade gå endnu nærmere til fuld beskæftigelse. Selvfølgelig må disse spørgsmål løses af arbejdsmarkedets parter, og vi ved, at der inden for fagforbundene findes folk, som forstår dette problem i dets fulde rækkevidde og i konsekvens heraf er gået ind for tanken om industriforbund; men staten må for sit vedkommende drage omsorg for, at den ikke understøtter de faktorer, som hæmmer bevægeligheden på arbejdsmarkedet — her tænker jeg på arbejdsløshedslovgivningen og arbejdsanvisningslovgivningen. Mit parti anser dette problem for at være et meget vigtigt problem, og vi ser gerne regeringen tage det op til en fordomsfri drøftelse.

Den højtærede finansminister var så ven-

lig at vie fællesudtalelsen af 4. oktober fra de to oppositionspartier et særligt afsnit i sin budgetforelæggelsestale. Hele åbningsdebatten drejede sig jo om fællesudtalelsen, så jeg troede egentlig, at man fra regeringens side havde talt nok om den. Den højtærede minister kritiserede vor plan om at spare 400 mill. kr. på budgettet og mente, at det ville gå med vore spareforslag som med de 10 små negerbørn, hvoraf der som bekendt ingen blev igen. Derefter kom ministeren med en definition af, hvad han forstod ved besparelser. Jeg skal ikke nægte, at jeg, da jeg hørte dette afsnit af ministerens tale, kom til at tænke på en af vore berømte nationale komedier, Erasmus Montanus, og jeg følte mig næsten som den deltager i disputationen, der ikke kunne distiguere interrem et modum rei. Og jeg synes næsten, jeg hørte ministeren betegne mig som en karl, der ville disputere publice, men ignorerede distinctiones cardinales. Jeg er skam ked af det, hvis vi i fællesudtalelsen har ignoreret distinctiones cardinales i den højtærede ministers philosophia instrumentalis eller disputerekunst. Men vi har lagt mere vægt på at tale i et jævnt og forståeligt sprog.

Vore spareforslag vil naturligvis blive til intet, hvis regeringen stemmer dem ned, men jeg håber, at jeg må forstå den højtærede ministers udtalelse sådan, at også de konkrete spareforslag, der kommer fra vor side, må blive gjort til genstand for en alvorlig drøftelse og undersøgelse. Jeg henviser til, at vi jo allerede har fremsat 4 konkrete spareforslag — og vi vil fremkomme med flere. Det har undret os, at man — for så vidt vore spareforslag angår — er gået bort fra den gamle aftale mellem partierne om, at det parti, der fremsatte et forslag, skulle have formandskabet i udvalget. Men vi håber, at der ikke heri ligger nogen antydning af, at man ikke vil behandle vore forslag sagligt.

Jeg skal kort gentage, hvad jeg har sagt:

Jeg har søgt at påvise, at budgettet ikke er let at overskue, og at det ikke er realistisk.

Jeg har hævdet, at det er udtryk for en finanspolitik, der ikke er rigtig i den situation, hvori vi befinder os, med den stærke konkurrence, vi kan vente, fordi den fører til stigende omkostninger, den hæmmer arbejdslyst og initiativ, den frister til nye